

ΑΠΟ ΤΑ "ΡΟΥΜΠΑΓΙΑΤ,, ΤΟΥ ΟΜΑΡ ΚΑΓΙΑΜ^(*)

15

Νὰ συγχρατιέμαι δὲν μπορῶ πάντα... μὰ τί νὰ κάνω;
Καὶ γιὰ τὶς πράξεις μου αὐτὲς πονῶ... μὰ τί νὰ κάνω;
Στὸ "Ελεός Σου μοναχὰ πιστεύω τὸ μεγάλο,
Καὶ ντρέπομαι ποὺ μὲ θωρῆς 'Εσύ... μὰ τί νὰ κάνω;

16

Μὲ μιὰ γερή κοῦπα κρασὶ κύττα νὰ μὲ στυλώσῃς,
Καὶ στὸ πετσί μου, ποῦναι ώχορ, χρῶμα κρασιοῦ νὰ δώσῃς,
Καὶ σὰν πεθάνω, μὲ κρασὶ τὸ σᾶμά μου ἀφοῦ πλύνης,
Σὲ φέρετρο ἀπὸ κλήματα στερνὰ νὰ μὲ ξαπλώσῃς.

17

Σήκω καὶ δόσε μου κρασί, τὰ λόγια εἶναι χαμένα.
'Απόψε τὸ χειλάκι σου θάναι τὸ πᾶν γιὰ μένα.
"Οσο γιὰ τὰ ταξίματα καὶ τ' ἀμαρτήματά μου,
Τὰ βλέπω σὰν τὰ κατσαρὰ μαλλιά σου μπερδεμένα...

18

'Απὸ ἔξαρχῆς ἐγράφτηκε τὸ τί εἶναι γιὰ νὰ γένη
Καὶ τὸ Καλέμι ἀκούραστο γράφει χωρὶς νὰ σβένη.
Γιὰ τὸ καλὸ καὶ τὸ κακὸ δὲ νοιάζεται καθόλου,
Κ' οἱ λύπες μας πᾶνε ἄδικα κ' οἱ κόποι μας γαμένοι.

19

Τοῦ Θάνατου καὶ τῆς Ζωῆς τ' ἀπέξω ἔχω γνωρίσει,
Καὶ τοῦ 'Ψυηλοῦ καὶ Χαμηλοῦ τὸ μέσα τούχω ζήσει.
Μὰ τί ντροπή στὴ γνώση μουν θά είταν νὰ μολογυῦσα,
Πῶς ἄλλο τι ψηλότερο ὑπάρχει ἀπ' τὸ μεθύσι.

20

'Αφοῦ κανείς μας δὲν μπορεῖ τὸ Αὔριο νὰ τ' ὁρίζῃ,
Γλέντα τὴ δόλια σου καρδιὰ ποὺ ἀγάπη βασανίζει.
Μὲ τὸ φεγγάρι πιές κρασί, γιατὶ κι' αὐτὸ τὸ ἀστέρι
Θὺ ψάχνῃ αὔριο νὰ μᾶς βρῇ μ' ἄδικα θὰ γυρίζῃ.

21

Λιγόστευε τοὺς πόθους σου χαρὰ γιὰ νᾶχης κιόλα
'Απὸ τὰ ἐμπόδια τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ ξεκόλλα.
Πάρο τὸ ποτῆρι, τὰ μαλλιὰ χάιδευε τῆς καλῆς σου
Πόσες ήμέρες μένουνε; Γοργοδιαβαίνουν ὅλα.

ΚΩΣΤΑΣ ΤΡΙΑΝΕΜΗΣ

* Σελ. 272 καὶ 317.

ΣΗΜ. 'Επειδὴ πολλοὺς έσαφνήζει τὸ μέτρο τῶν Ρουμπαγάτ, ἀνάγκη νὰ ποῦμε μὰ λέξη γι' αὐτό. Στὰ Ρουμπαγάτ (τετράστιχα) ὁ πρῶτος δεύτερος καὶ τέταρτος στίχος ωριμάσουν μεταξύ τους καὶ ὁ τρίτος είναι λιτός. Τὸ Ρουμπαγάτ ἀποτελεῖ μονάχο του ἔνα ποίημα μὲ δική του στὴ φόρμα καὶ στὴν ίδεα ἐνότη, καὶ στὰ χέρια ἐνὸς ἀληθινοῦ ποιητῆ—λέει ὁ μεγάλος ἀνατολιστής Darmesteter — είναι τὸ δυνατότερο είδος τῆς Περσικῆς ποίησης. 'Η ἀντήχηση τῆς τριπλῆς ωριμᾶς σκεπάζοντας καὶ τοιμζοντας τὴ σιωπὴ τοῦ λυτοῦ στίχου δημιουργεῖ ἀρμονίες καὶ διαφορεῖς ἥχων ποὺ δίδουν μιὰ παράξενη λάμψη στὴν ἀρμονία καὶ τὴν ἀντίθεση τῆς ίδεας.' Άλλως τε τὸ μέτρο αὐτὸ τὸ σεβάσιγναν ὅλοι οἱ μεταφραστὲς τοῦ 'Ομάρ Καγιάμ.